

I když podle 5. odst. § 36 zák. čl. I : 1890 bylo úřadu přiznáno právo, aby dal, shledá-li to nutným, zhotoviti technický plán a rozpočet státním stavebním úřadem, označuje týž předpis plán ten pouze za předběžný, tudíž za pomůcku při dalším jednání. Jednání to však ovládáno jest, jak patrně nejen ze všeobecného předpisu § 36, nýbrž i ze speciálních ustanovení §§ 55 a násl. cit. zák. čl. — zásadou slyšení stran, jimž dána jest tím možnost hájiti již v řízení správním své stanovisko ohledně vhodnosti a účelnosti zamýšlené stavby, pokud pokládají to za nutno k ochraně svých práv a zájmů.

Doslov cit. § 36 pak nenechává pochybnosti o tom, že zákon přijal touž zásadu slyšení stran i pokud jde o další spornou otázku, totiž stanovení poměru, jimž zúčastněné obce mají přispívati k úhradě nákladů stavbou vzešlých.

Jak ze správních spisů patrně, nezachoval úřad předpisů těch ani v tomto, ani v onom směru a nepodávají spisy ty nic, z čeho by bylo lze souditi, že při jednání právě tyto otázky byly předmětem výsledku účastníků a jednání s nimi. Pokud pak jde o repartiční klíč, spokojil se úřad výrokem podžupana z roku 1897, jednajícím pouze o poměru, jimž obce přispívati měly k udržování vicinální cesty tehdy již existující.

Tím odňal však úřad stěžující s obcí možnost, aby jednak mohla posouditi, zda a pokud právě projekt pořízený tech. oddělením okr. úřadu v Košicích odpovídá účelu stavby, o niž jde, a jejíž náklady měla právě stěžující si obec alespoň částečně nésti, zejména zda nepřekročuje mezí dané potřeby a dále, aby přivedla proti onomu starému repartičnímu klíči k platnosti své námtky opírající se o nastalou zatím, jak ve stížnosti tvrdí, změnu poměrů pro stanovení klíče toho směrodatných.

Potom však se nedostává výroku v odpor vzatému, pokud jde o stanovený tam repartiční klíč, jakož i pokud jde o otázku, zda projekt vypracovaný okr. úřadem lze položit za základ zamýšlené stavby, což právě taktéž pro spornou otázku úhrady nákladů může býti rozhodno, dostatečně spolehlivého skutkového základu, pročež bylo zrušiti výrok ten v tomto směru a ponechati úřadu, aby doplně řízení dle svrchu uvedených zásad, nové rozhodnutí vydal.

Č. 3924.

Školství. Policejní právo trestní: O kompetenci k ukládání trestů pro zanedbání návštěvy školy menšinové (na Moravě) — věta jako při Boh. 3722 adm.

(Nález ze dne 20. září 1924 č. 15.936).

Prejudikatura: Boh. 3722 adm.

Věc. Karel G. a Alois T. v R. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti předsedovi okresního školního výboru v Zábřehu o trest pro zanedbání návštěvy školy.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podle trestního rejstříku byli st-lé nálezen: ze 7. dubna 1923 uznáni vinnými přestupkem § 26 zák. z 24. ledna 1870 č. 17 z. z., spáchaným tím, že svoje děti neposílali v měsíci únoru 1923 do školy, a odsouzeni podle § 14 zák. z 13. července 1922 č. 226 Sb. každý k pokutě 200 K. Nálezy byly prohlášeny dne 23. dubna 1923.

Rozhoduje o stížnosti, musil nss nejprve z moci úřední zkoumati, zda nař. rozhodnutí pochází od úřadu kompetentního. V daném případě běží o trest pro nedbalou docházku do české obecné školy v R. Tato škola jest — jak zjevno ze spisů správních, ze znění nař. rozhodnutí a zejména i rozhodnutí min. škol. z 8. prosince 1921 č. 101.775 — školou t. zv. menšinovou, jejíž správa podle § 2, odst. 1 č. 3 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 Sb. spadá do působnosti min. škol.

Podle § 14 č. 3 zák. z 13. července 1922 č. 226 Sb. ukládá tresty pro nedbalou docházku na školách, jichž správu vede min. škol., ministr škol. Tento je však oprávněn vyhláškou, uveřejněnou alespoň měsíc napřed v úředním listu a vyvěšenou ve školní budově pověřiti výkonem tohoto práva jiný školní úřad nebo orgán, který pak v této věci rozhoduje jménem ministrovým s konečnou platností.

Výnosem z 12. října 1922, uveřejněným ve věstníku min. škol. na rok 1922 pod č. 149, pověřil min. škol. p ř e d s e d y okr. škol. výborů na Moravě, aby, počínajíc dnem 1. prosince 1922 jeho jménem a s konečnou platností ukládali tresty a pokuty pro opomíjení předpisů o školní docházce, pokud jde o národní školy na Moravě, jichž správu vede ministr podle § 2 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 Sb.

Ze znění § 14 č. 3 zák. č. 226/22 a z obsahu posléz cit. výnosu vysvítá — jak ostatně nss vyslovil již v nál. Boh. 3722 adm. —, že zmocnění ministrem udělené vztahuje se výhradně na orgány ministrem označené, t. j. na p ř e d s e d y okr. škol. výborů na Moravě a nikoli na orgány, kterými se může předseda ošv-u podle § 4 nař. ze 6. listopadu 1920 č. 608 Sb. dáti zastupovati. Ani zák. č. 226/22 ani výn. č. 92.079/22 neopravňuje pak ministrem zmocněného předsedu k přenesení uděleného zmocnění na orgán jiný. Z toho následuje, že zmocněnci ministra škol. po rozumu § 14 č. 3 zák. č. 226/22 a výn. č. 92.079/22 jsou na Moravě toliko předsedové ošv-ů a nikoli také jejich zákonuí zástupci a že nemůže-li některý předseda ošv-u pravomoc trestní podle § 14 č. 3 zák. č. 226/22 vykonávati, nepřechází právo ukládati tresty na orgány podle zák. předsedu ošv-u povšechně zastupující, nýbrž právo to přechází zpět na ministra škol.

Jelikož napadený výrok byl vydán, jak vysvítá ze správních spisů a jak i zjištěno dotazem u min. vnitra, funkcionářem osp-é v Z., který dne 7. dubna 1923 předsedou ošv-u v Z. nebyl, kteroužto funkci zastával v onu dobu tehdejší místodržitelství tajemník L., je nař. výrok pro nepřislušnost úředního orgánu jej vydavšího stížen zmatkem a bylo jej proto zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo možno obíratí se námitkami stížnosti.

Č. 3925.

Užívání pozemků za podíl naturálního výnosu (Podkarpatská Rus): O hranici mezi příslušností řádných soudů